

РЕШЕНИЕ

Номер 1236 29.09.2020 г. Град Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Бургас

V въззивен граждански състав

На 14.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Вяра И. Камбурова
Членове: Галя В. Белева
 Александър Д. Муртев

Секретар: Таня Н. Михова

като разгледа докладваното от Александър Д. Муртев Въззивно гражданско дело № 20202100502007 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С Решение № 1825 от 28.07.2020 г. по гр. д. № 1168 по описа на Районен съд – Бургас за 2020 г., Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов, е осъдена да заплати на С. М. П. , ЕГН *****, съдебен адрес в гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” № 111, вх. Б, ет.1, ап.2, сумата от 864, 61 лева главница, представляваща възнаграждение за положен от ищеца труд от 136 часа и 10 минути извън времето на дежурство за периода от 17.02.2017г. до 17.02.2020г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от депозиране на исковата молба – 17.02.2020г., до окончателното ѝ плащане, като искът е отхвърлен за горницата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 2526,37 лева.

С решението Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” гр. София е осъдена да заплати на С. М. П. деловодни разноски в размер на 154,00 лв.

С решението С. М. П. е осъден да заплати на Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” съдебно-деловодни разноски в размер на 65,78 лв.

С решението Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” е осъдена да заплати по сметка на РС – Бургас сумата от 150 лв. за разноски, от които 50 лева държавна такса и 100 лева възнаграждение за вещо лице.

Постъпила е въззивна жалба от С. М. П. , чрез проц. му представител Георги Кънчев Михов - БАК, с която се обжалва Решение № 1825 от 28.07.2020 г. по гр. д. № 1168 по описа на Районен съд – Бургас за 2020 г., в частта, в която съдът е отхвърлил предявения от ищеца иск за разликата от

уважения размер от 864,61 лв. до пълния предявен такъв от 2526,37 лв.

Иска се отмяна и постановяване на ново решение по съществото на спора, с което времето отработено от ищеца извън времето за дежурство да бъде увеличено с още 20-25 минути за всяко от 24 часовите и 12 часовите дежурства.

В депозираната жалба се сочи, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалноправния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Изразява се съгласие с приетото от съда за отработено време преди дежурство от страна на ищеца. Намират се за правилни изводите на съда, че 24 – часовите дежурства давани от ищеца са във времеви диапазон от 8:00 часа до 8:00 часа на следващия ден, както и констатацията на съда, че ищецът се е явявал на работа преди този час, като необходимото време на ищеца се равнява на 15 минути за инструктаж и още 5 за попълване на ежедневната ведомост.

Изразява се несъгласие с изводите на съда, че задълженията на ищеца след 8:00 часа на следващия ден се изчерпват със сдаване на каса с оръжие и участие в отвод с обща продължителност от 20 минути. От свидетелските показания било видно, че след инструктажа се извършва приемане и предаване на зоните за сигурност от отстъпващите главен надзирател и командир на отделение. Навеждат се доводи, че съдът е оцетил ищеца именно с този времеви период, невключвайки го в отработеното от него време извън времето за дежурство и неприсъждайки възнаграждение за него. Застъпва се становище, че при условие, че дежурството на ищеца завършва в 8:00ч., а за началото на отвода е необходимо да се събере целия състав, който е бил на смяна, то ищецът е бил задължен да присъства на това мероприятие и в тази връзка било неясно защо съдът е изключил времето от 20-25 минути от отработеното от ищеца време извън дежурството. По тези съображения се твърди, че фактическата обстановка не се основава на събраните доказателства.

Навеждат се оплаквания, че съдът не се е съобразил с практиката на СЕС, в т.ч. преюдициални заключения на СЕС по тълкуването на Директива 93/104 относно някои аспекти на организацията на работното време и Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно някои аспекти на организацията на работното време. В тази връзка се цитират Решение от 09.09.2003г. по дело С-151/02, Решение от 11.01.2007г. по дело С-437/05, Решение от 25.11.2010г. по дело С-429/09. Соци се, че се с тези решения е дадено тълкуване, че разграничителния критерий, от който трябва да се ръководи съда е дали по време на дежурството работникът или служителът е длъжен да бъде на разположение на място, определено от работодателя. В тази връзка се застъпва становището, че ако работникът или служителът е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя, цялото дежурство следва да се счита за работно време, а когато изпълнява задълженията си на повикване, за работно време следва да се счита

само времето, през което действително е положен труд. Неактивната част от дежурствата /време за спане, почивка, храна, физиологични нужди/ също представлявала работно време, ако работникът или служителят присъствал физически на място, определено от работодателя – делото Jaeger. С оглед на това, че ищецът е бил задължен да стои на територията на затвора, докато се извърши смяната на всички постове, целия наряд сдаде на следващия, а след това да се яви в 8.20- 8.25ч. за отвод, то същият не бил свободен да разполага с времето си както намери за добре, а бил длъжен да изчака останалите и да се яви на отвода. Претендират се разноски.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от Главна Дирекция “Изпълнение на наказанията” – гр. София, подаден чрез пълномощника Тодор Чанев – юрисконсулт в Областна служба “Изпълнение на наказанията” гр. Бургас. В отговора на въззивната жалба се излага становище за липса на допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и на материалния закон. Навеждат се доводи за несъстоятелност на изложените в жалбата мотиви, предвид факта, че съдът е признал 40 минути време на всяко 24 часово дежурство за провеждане на инструктаж, приемане на постове и сдаване на дежурство. Сочи се, че районният съд правилно е направил разграничение между полагане на труд и време на разположение, което не следвало да бъде заплащано като положен извънреден труд. По тези съображения се претендира потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

В срока по чл.263, ал.2, вр.с ал.1 от ГПК не е подадена насрещна въззивна жалба.

С въззивната жалба и отговора не са направени доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В с.з. въззивникът С.П., редовно призован се представлява от процесуалния си представител - адв. Михов, който поддържа подадената въззивна жалба и моли за уважаването ѝ по изложените в нея съображения. Представя списък на разноските.

В с.з. въззиваемата страна ГД “Изпълнение на наказанията” – София, редовно призована, не се представлява.

Бургаският окръжен съд намира въззивната жалба за редовна и допустима. Подадена е в срок, от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, а разгледана по същество е частично основателна.

Първоинстанционното производство е образувано по повод искова молба на С. М. П. , чрез адв. Г. Михов и адв. Д. Костов, против ГД “Изпълнение на наказанията” гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21 за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 200 лева, представляваща възнаграждение за положен от ищеца труд извън времето на дежурство за периода 17.02.2017г. – 17.02.2020г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че в периода 17.02.2017 г. – 17.02.2020 г. е полагал труд

като командир на отделение в затвор първа категория – Затвора в гр.Бургас, за която длъжност има определен със Заповед №453/14.08.2014 г. на Началника на Затвора гр.Бургас режим на работа при 24 часови смени с начало на работния ден 08,00 часа на същия ден и край – 08,00 часа на следващия ден. Твърди още, че съгласно т.9 от заповедта, петнадесет минути преди работното време се провеждат ежедневни инструктажи на наряда на затвора и затворническите общежития, поради което и за дежурния командир на отделение са налице задължения по подготовка за провеждане на инструктаж, участие в инструктаж и сдаване на дежурството, в резултат на което явяването на работното място става 45 минути преди встъпване в дежурство, а последното продължава 60 минути след приключването му. До 11.05.2019 г. това време от час и четиридесет и пет минути подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд, не е било съобразено от работодателя при заплащане на възнаграждението на ищеца, а след тази дата, когато е издадена Заповед № Л-2271/2019 г. на Гл.Директор на ГДИН, впоследствие отменена с допълнителна заповед № Л-2788/2019 г., е разпоредено това време да е в рамките на тридесет минути и да се включва към отработеното време, върху което се формира възнаграждението. Според ищеца отработеното от него време извън дежурството за периода от 17.02.2017г. до 17.02.2020 г. е в размер на 200 лева и следва да му се заплати допълнително от ответника. Моли за уважаване на иска.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответното ГД „Изпълнение на наказанията” гр.София, в който без да се оспорва твърдението на ищеца, че в периода 17.02.2017 г – 17.02.2020 г. е бил държавен служител при тях, като е полагал труд, искове се оспорват като неоснователни на подробно изложени аргументи. Ответникът счита, че времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство е част от работното време и следва да се включва и заплаща от работодателя към т.нар „отработено време”, за разлика от 60 минутната почивка при 12 часово дежурство и 90 минутната почивка при 24 часово дежурство, която не представлява работно време и не следва да се заплаща от работодателя. Твърди, че със Заповед № 453/14.08.2014 г. на Началника на Затвора-гр.Бургас, за надзирателите освен време за отдих до четири часа са определени и почивки в размер на 180 минути, от които 90 минути за хранене и шест физиологични почивки по 15 минути на всеки четири часа, поради което и счита, че претенцията на ищеца би била основателна в случай, че същият установи ангажираност през установеното му време за почивка и не му е отчитан извънреден труд. Наред с това твърди, че считано от 27.06.2014 г., за служителите работещи на смени се заплаща извънреден труд до 70 часа на тримесечие, над които положеният извънреден труд не се компенсира. Ангажира доказателства, претендира разноски.

В съдебно заседание искът е увеличен по размер като се претендират 2526.37 лева възнаграждение за 349 часа положен труд извън времето на

дежурства за процесния период.

За да постанови обжалваното решение, районния съд е приел за безспорни фактите, че ищецът е изпълнявал 24-часови и 12-часови дежурства по график, както и че регламентираното му работно време е било от 8,00ч. сутрин до 8,00 ч. сутрин на следващия ден при 24-часова смяна, съответно нощна смяна от 20,00ч. до 8,00ч. и дневна – от 8.00ч. до 20.00ч. – при 12 часово дежурство, както и че инструктажът е започвал в 7,45 ч. и е продължавал до 8,00ч. В съответствие със събраните писмени и гласни доказателства е установил, че ищецът е бил длъжен да е на работното си място най-малко 20 минути преди 8.00 ч., тъй като са му били необходими 5 минути за съставяне на ежедневната ведомост с надзирателите, с които ще работи, както и да ги разпреди по постове и още 15 минути за провеждане на ежедневния инструктаж на наряда. Застъпил е тезата, че времето за подготовка и привеждане във вид не е дейност по изпълнение на служебните задължения и не е изброена в хипотезите на чл.16е, ал.1 от ППЗИНЗС, поради което не го е приел за извънреден труд. Базирайки своите изводи върху показанията на разпитания по делото св. М. – сменник на ищеца е приел, че след 8,00ч. задълженията на сдаващия командир на отделение включват предаване на касата с оръжие за около 5 минути и отвод, който се правил средно за около 10-15 минути, които в съвкупност се осъществявали за времеви период от около 20 минути. С оглед изложеното намерил за установени по делото общо 40 минути, включени в отработеното време извън регламентираното работно време, които се отнасяли за 24 – часовите дежурства. Предвид липсата на данни вечер да се провежда инструктаж и отвод, приел, че за 12 – часова нощна смяна , 8 –часова смяна и дежурство в болница следва да се добавят 15 минути, а за дневна 12-часова -30 минути, както било предвидено и със заповед № 436/01.07.2019г. на Директора на затвора.

Съгласно приетото и неоспорено заключение на съдебно-икономическата експертиза, районният съд приел, че през периода 17.02.2017г. до 01.07.2019г. в начислените суми за трудово възнаграждение не участват суми за дейности по приемане/сдаване на дежурство, съответно труд за този вид дейност не бил заплащан. За периода 01.07.2019г. – 17.02.2020г. в начислените суми и изплатени суми за трудово възнаграждение било установено, че участват суми, съответстващи на отработено време, съответно на: 30 минути – за 24 и 12 часови дневни смени; 15 минути – за 12 часови нощни смени и 8 часови смени, които размери били определени със Заповед № 2788/14.06.2019г. на Главния директор на ГДИН и Заповед № 436/01.07.2019г. на Началника на Затвора – Бургас.

По така изложените съображения кредитирал частично заключението по изготвената съдебно-икономическа експертиза в частта, в която същата съдържа данни за броя и видовете положени от ищеца дежурства през процесния период и съобразно направените изчисления присъдил възнаграждение за 40 мин. извънреден труд през периода от 17.02.2017г. до

01.07.2019г., както и възнаграждение за 10 минути извънреден труд през периода от 01.07.2019г. до 17.02.2020г. за положените от ищеца 24-часовите дежурства, като за разликата до претендираните 1 час и 45 минути извънреден труд на всяко дежурство за периода от 01.07.2019г. до 17.02.2020г., както и за доплащане за 12-часовите и 8-часови дежурства отхвърлил иска.

При извършване на служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед обхвата на обжалване допустимо в обжалваната част.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства намира, че първоинстанционното решение в обжалваната част е отчасти неправилно.

Изложените във въззивната жалба оплаквания са частично основателни.

Безспорно е установено, че ищецът в първоинстанционното производство е държавен служител по смисъла на чл.169 от ЗМВР, като през процесния период е заемал длъжността “командир на отделение” от 17.02.2017г. – 17.02.2020г. в Затвора гр. Бургас към ГД “Изпълнение на наказанията” – София.

Безспорно ищецът в първоинстанционното производство, видно от събраните по делото доказателства, през процесния период е работил на 24-часови, 12 – часови и 8 – часови смени – дежурства.

За отношенията между страните се прилагат разпоредбите на ЗИНЗС, ЗМВР и съответните подзаконови нормативни актове, в т.ч. ППЗИНЗС. В чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР е предвидено към основното месечно възнаграждение на държавните служители да се изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд. В чл.178, ал.3 ЗМВР е предвидено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24 часови смени сумарно за тримесечен период. Аналогична е разпоредбата на чл.16а, ал.2 и чл.16д, ал.2 от ППЗИНЗС.

Съгласно разпоредбата на чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, действаща през процесния период /понастоящем ал.6, след измененията, въведени с ДВ. бр. 60 от 2020г./ работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите работещи на смени.

Чл.300, ал.2 от ППЗИНЗС сочи, че нарядът в затворите, поправителните домове и затворническите общежития се състои от дежурен главен надзирател, дежурен командир на отделение и надзиратели, като при служебна необходимост в наряда могат да бъдат включени и други служители от надзорно-охранителната дейност.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар. 1, т.4 от ППЗИНЗС, изпълнявания от ищецът “наряд” е “времето, през което държавният

служител изпълнява служебните си задължения по предварително утвърден график при непрекъсваемост на работния процес”.

Видно от пар. 1, т.8 от приобщената като писмено доказателство по делото и действаща през процесния период Заповед № ЧР-05-11 от 30.01.2015г., издадена от министъра на правосъдието, на основание чл.10, ал.1 и чл.19, ал.2 и ал.3 от ЗИНЗС, във вр. с чл.187 и чл.11 от ЗМВР и чл.16а – 16ж от ППЗИНЗС, “непрекъсваем работен процес” е процес, при който редовното работно време е организирано в наряд и изпълнението на служебните задължения не трябва да се преустановява до поемане от следващия служител без разрешение от съответния ръководител. Същото тълкуване на понятието е дадено и в пар.1, т.8 от понастоящем действащата Наредба № 8121з-36 от 7 януари 2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Основателни са оплакванията изложени във въззивната жалба, че районният съд не е взел предвид времевия период от 20-25 минути, предшестваш отвода на сдаващия командир, като не го е включил в отработеното от ищеца време извън дежурството.

Спорът по делото е фактически, тъй като БРС е признал за част от отработеното време на ищеца действията по отвода и сдаването на касата с оръжие, които според св. М., при всяко сдаване на дежурство започват от 8.20 ч., но не е признал за такова времето от 8.00ч. до 8.20ч., през което се извършва приемането на зоните за сигурност между отстъпващия и приемащия наряд. Показанията на св. М. не се опровергани от ответника и БОС ги кредитира изцяло.

Видно от неоспорените и необорени от ответника показания на свидетеля М., ищецът, в качеството си на командир на отделение, след приключване на инструктажа отивал в едната зона за сигурност, а главният надзирател отивал в другата зона за сигурност, където се приемали зоните от отстъпващите. В зоните имало постови, които отстъпват и постови, които застъпват, по който начин се приемали зоните със спалните помещения. В хода на това приемане за всяко едно спално помещение, застъпващият надзирател проверявал изправността на решетките и прозорците с чук, състоянието на санитарното помещение, извършвала се и поименна проверка на лишените от свобода лица, като се запитвало, дали имат нужда от лекар или зъболекар.

От анализа на цитираните разпоредби се налага изводът, че ищецът е длъжен да присъства на територията на затвора, по време на сдаването и приемането на дежурството между постовите – дейност описана детайлно в разпоредбата на чл.311, ал.2 ППЗИНЗС, без да има възможност да преустанови служебните си задължения, преди да е участвал в отвода и сдаването на касата с оръжие.

Макар в българското законодателство да липсва уредба, която изрично да регламентира правата и задълженията на ищеца досежно дейността по сдаване на дежурството, въпросът дали при дежурства или други случаи, когато работникът или служителят е на разположение на работодателя, без да полага фактически труд през цялото време, трябва да се считат изцяло за работно време, е решен със задължителната за националните юрисдикции практика на СЕС, с решения, постановени по преюдициални запитвания - напр. Решение от 03.10.2000 г. по дело C-303/98 Sindicato de Medicos de Asistencia Publica (Simap) срещу Conselleria de Sanidad y Consumo de la Generalidad Valenciana; Решение от 09.09.2003 г. по дело C-151/02 Landeshauptstadt Kiel срещу Norbert Jaeger; решение от 25.11.2010 г. по дело C-429/09 Gunter Fus срещу Stadt Halle, решение от 11.01.2007 г. по дело C-437/05 Jan Vorel срещу Nemocnice Cesky Krumlov, решение от 10.09.2015г. по C-266/14/Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras срещу Tyco Integrated Security SL. Съобразно задължителните указания на СЕС по тълкуването и прилагането на общностното законодателство, когато по време на дежурството/смяната работникът или служителят е длъжен да бъде на разположение на място, определено от работодателя, т. е. когато работникът или служителят е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя, цялото дежурство/смяна се счита за работно време, а когато изпълнява задълженията си на повикване, работното време е само времето, през което действително е положен труд - дело Simap. Неактивната част от дежурствата (време за спане, почивка, храна, физиологични нужди) също представлява работно време, ако работникът или служителят присъства физически на място, определено от работодателя - дело Jaeger.

Преюдициалните заключения на СЕС са правнообвързващи за всички национални юрисдикции, дори и те да не са отправили преюдициалното запитване, тъй като те обвързват по еднакъв начин всички субекти на правото на ЕС и намират приложение и към настоящия казус.

Следва да се отбележи, че съгласно трайно установената съдебна практика, а след 2014г. и съгласно нормативната уредба /чл.16е от ППЗИНЗС/ времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство се включва в отработеното време.

При наличието на непрекъсваем процес на работа по време на дежурствата, при които ищецът е длъжен да изчака приемането на зоната между сдаващия и приемащия наряд, за да извърши действията по отвода, в съответствие с Тълкувателно решение № 8/14.11.2014г. по т. д. № 8 /2013г. на ОСГ на ВКС на РБ и практиката на Съда на Европейския съюз, мнозинството от настоящия съдебен състав намира, че в отработеното време за положените от ищеца 24-часови смени, следва да бъде включено и времето между 8,00ч. и 8,20ч. През този период от 20 минути, предхождащ отвода, местоположението на ищеца е в рамките на предприятието, същият е на разположение на работодателя, без право да напуска пенитенциарното

заведение и да съблича униформата си, като с оглед заеманата от него длъжност е следвало във всеки един момент да упражнява контрол върху надзорно-охранителния състав, като е можел да преустанови дейността си само след разрешение на своя ръководител. Доколкото този период надхвърля отчитаното сумарно работно време, това време съставлява извънреден труд и за него работодателя дължи заплащане на съответно възнаграждение.

Допълнително възнаграждение за извънреден труд не следва да бъде присъждано по отношение на положените от ищеца 12 – часови смени през процесния период. Правилна е констатацията на първоинстанционния съд, че няма данни вечер да се прави инструктаж и отвод, поради което законосъобразно за 12 – часова нощна смяна, 8-часова смяна и дежурство в болница, същият е счел, че му се дължи възнаграждение за 15 минути извънреден труд извън регламентираното работно време, а за дневна 12 – часова – 30 минути, както е предвидено със Заповед № 436/01.07.2019г., които суми са били присъдени с първоинстанционното решение.

От заключението на изготвената и неоспорена от страните по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че през 2017г. ищецът е положил 37 бр. 24 – часови дежурства, като съобразно използваната от първоинстанционния съд методика, размерът на дължимото допълнително възнаграждение за извънреден труд за 20 минути, настоящата инстанция изчислява на 79,70 лв. Следва да се отрази и положено сдаване на дежурство на официален празник 2 пъти, за които за 2017г. се дължат общо 1,50 лв., които следва да се прибавят към общата дължима сума. Този труд се изчислява като нетното трудово възнаграждение на час без увеличение /колона 3/ се разделя на две /защото това възнаграждение се прибавя към вече присъденото възнаграждение и следва да се сметне само увеличението/ и полученото число се умножава с числото 20 (колкото са на брой сдavanja – всяко от тях по 20 минути), като след това се дели на 60. Ето защо за 2017г. се дължи сума в размер на 81,20 лв. за общо 12 часа и 33 минути извънреден труд.

През 2018г. ищецът е положил 62 бр. 24-часови дежурства, като съобразно вече изяснената методика, дължимото възнаграждение за допълнително положен извънреден труд от 20 минути се равнява на 151, 87 лв. Следва да се отрази и положено сдаване на дежурство на официален празник 5 пъти, за които за 2018г. се дължат общо 4,50 лв., които следва да се прибавят към общата дължима сума. Ето защо за 2018г. се дължи сума в размер на 156,37 лв. за общо 21 часа и 7 минути извънреден труд.

През 2019г. ищецът е положил 62 бр. 24 – часови дежурства, като дължимото възнаграждение за този период възлиза на 167, 58 лв. Следва да се отрази и 1 бр. положено сдаване на официален празник , за което за 2019г. се дължат общо 0,94 лв., които следва да се прибавят към общата дължима сума. Ето защо за 2018г. се дължи сума в размер на 168, 52 лв. за общо 21 часа и 7 минути извънреден труд.

През м. януари и м. февруари 2020г. ищецът е положил общо 11 бр. 24 –

часови дежурства, като дължимото възнаграждение възлиза на сумата от 32, 00 лв. за общо 4 часа и 7 минути извънреден труд. През този период няма положени дежурства на официални празници.

В заключение, общата дължима сума за доплащане за периода от 17.02.2017г. до 17.02.2020г. възлиза на сумата от 438,09 лв. за 58 часа и 54 минути положен извънреден труд.

Гореизложеното налага първоинстанционното решение да бъде отменено в отхвърлителната му част до размера на сумата от 438, 09 лв., която следва да бъде присъдена на въззивника, а в останалата му част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора, на основание чл.78, ал.1 и чл.81, ал.1 ГПК следва да се осъди въззиваемия да заплати на въззивника направените от същия съдебно-деловодни разноси пред въззивната инстанция. Въззивникът е представил доказателства за заплатено адв. възнаграждение в размер на 300лв., с оглед на което в негова полза следва да му бъде присъдена сума в размер на 79,09 лв. за адвокатско възнаграждение съразмерно уважената част на жалбата.

Въззивникът също следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия разноси съразмерно неуважената част от въззивната жалба в размер на 73,64 лв., представляваща съответна част от дължимото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

На основание чл.78, ал.6 ГПК, въззиваемият следва да се осъди да заплати в полза на републиканския бюджет, по сметка на БОС сумата от 33,23 лева държавна такса за производството.

Мотивиран от горното, на основание чл.271, ал.1 от ГПК, Бургаският окръжен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1825 от 28.07.2020г. по гр. д. № 1168 /2020г. по описа на Бургаски районен съд, **В ЧАСТТА**, в която искът на С. М. П. , ЕГН *****, съдебен адрес в гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” № 111, вх. Б, ет.1, ап.2 против Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов е отхвърлен за сумата от 438,09 лв., представляващи възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд извън времето на 24-часово дежурство за периода от 17.02.2017г. до 17.02.2020г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от депозиране на исковата молба - 17.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов да заплати на С. М. П. , ЕГН *****, съдебен адрес в гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” № 111, вх. Б, ет.1, ап.2, и **сумата от 438, 09 лв.**

- главница, представляваща възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд от 58 часа и 54 минути извън времето на 24-часово дежурство за периода от 17.02.2017г. до 17.02.2020г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от депозиране на исковата молба – 17.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов да заплати на С. М. П. , ЕГН *****, съдебен адрес в гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” № 111, вх. Б, ет.1, ап.2 **сумата от 79,09 лв.** за направените по делото разноски пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА С. М. П. , ЕГН *****, съдебен адрес в гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” № 111, вх. Б, ет.1, ап.2, да заплати на Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов, **сумата от 73,64 лв.**, представляваща дължимото юрисконсултско възнаграждение съразмерно уважената част на жалбата за въззивното производство.

ОСЪЖДА Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, с адрес: гр. София, бул. “Ген. Н. Столетов” № 21, Булстат 129010029, представлявана от Ивайло Йорданов да заплати по сметка на Бургаски окръжен съд **сумата от 33,23 лв.**, представляваща дължимата държавна такса в производството през въззивната инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1825 от 28.07.2020г. по гр. д. № 1168/2020г. по описа на Бургаски районен съд в останалата му обжалвана част, в която искът е отхвърлен за сумата от 1224,12 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____